

CHÚA NHẬT XXIV – A

BROÃ LỖH RỎLAU IR

Việc làm quá đáng

Mbe bol he kớlôi tam tũ iấ t jónau pớnyou do ?

Chúng ta nghĩ thế nào về dụ ngôn này ?

Do lấ dull nấ cau “rỏlau ir”, tài bớh sắ tồm he gếh sắng lời dồs dờng ngắ, mớya krung gắm lờt rỏkết dồs dểt rỏhền mớ gớp.

Đây là một con người “quá đáng”, bởi vì bản thân mình đã được tha tha nợ rất lớn, nhưng lại còn đi siết nợ nhỏ nơi người anh em.

Jờt rỏbô mớ dull rỏhiắng, lin rỏlau dull rỏhiắng dớ, sắ tồm he nếh klàs dồs dờng bớh nùs sớndắc cau tồm dồs dề, mớya gắm gớrết-gớròt ở bài sớrmắh-sớrmài mớ gớp, cau kờl dồs tam jónau pớnyou do nếh kớlôi sớngớng mớ nếh lờh rỏlau ir.

Mười nghìn với một trăm, hơn kém một trăm lần, bản thân mình thoát được nợ lớn vì lòng thương của chủ nợ, nhưng còn quá quắt và không rộng lượng với anh em, người mắc nợ trong dụ ngôn hôm nay đã suy nghĩ và hành động quá đáng.

Jónau tồm Kớnrắn bớto bol he ngai do lấ gít tam sớndắc mớ tam sắng.

Điều chính yếu Chúa dạy chúng ta hôm nay là thương xót và tha thứ cho nhau.

Ñchỉ bớh tài tàng he pal sắng lời gớp in ?

Vì sao nên chúng ta phải tha thứ cho anh em ?

Jónau pớnyou ngai do nếh đớs lờh-làng, hớ lấ tài bớh he krung lấ cau gếh dồs mớ Yàng, dilắh jắ t bớta song-ring dồs dớ blớ tom, gen jớl rài rài he krung ở tũ lời jai sal tóm wớl tìs he dề mớ Yàng.

Dụ ngôn hôm nay đã nói rất rõ, là vì chúng ta cũng là người mắc nợ với Chúa, nếu chiếu theo công bình cái nợ phải trả, của ăn trộm phải đền, thì cho đến đời đời chúng ta cũng không bao giờ đền trả nổi cái tội của chúng ta với Chúa.

Mìng dull gùng lóm lờh he in rớgới klàs dồs dờng, hớ lấ dắn Kớnrắn sớndắc, mớ Kớnrắn gen pắs nùs sớndắc be cau tồm dồs tam jónau pớnyou ngai do, tàng ở gếh tìs lời he dề lấ Khai ở sắng lời, tô he gít mằl.

Chỉ có một cách làm cho chúng ta thoát nợ lớn, đó là xin Chúa thương xót, và Chúa là Đấng giàu lòng thương xót như người chủ nợ trong dụ ngôn hôm nay, nên chẳng có tội gì của chúng ta mà Ngài không tha thứ, miễn chúng ta biết sám hối.

Ndring he gen krung “khi dōs mơ he, he dōs mơ khi,” kis tam tìp bờp gen ở dōs do gen dōs ne, ở dờng gen dết, moya pōndròm mơ he dōs mơ Yàng gen yờu be jốt rōbô mơ dừl rōhiăng.

Giữa chúng ta thì cũng “anh nợ tôi, tôi nợ anh,” sống chung đặng thì không nợ cái này cũng nợ cái kia, không lớn thì nhỏ, nhưng so sánh với với cái nợ của chúng ta với Chúa thì giống như giữa mười nghìn và một trăm.

Cau tam jōnau pōnyờu ngai do chàì gít teh mpông nùs sōndàc cau tòm dōs dē, moya ở bài pờ mpông nùs sōndàc he dē mơ gộp, gen tàng cau bedo lăh cau blờ-blăc, ở ngănn gôn, ở dipal làng cau tòm sōndàc dō êt lờ.

Người mắc nợ trong dụ ngôn hôm nay khôn ngoan biết gõ cửa lòng thương xót của chủ nợ, nhưng lại không mở cửa lòng thương xót của mình với anh em, nên người như thế này là kẻ gian xảo, không thật thà, không đáng được chủ thương xót chút nào.

Yàng sōndàc mơ săng lờ he in, moya Yàng krung lùp jòi dờ păh nă he bōta sōndàc mơ săng lờ gộp in sớ, ở gẻh nùs sōndàc mơ ở bài săng lờ gộp in gen ở rợgời làng gẻh Yàng sōndàc mơ săng lờ.

Chúa thương xót và tha thứ cho chúng ta, nhưng Chúa cũng đòi hỏi lại nơi mỗi người chúng ta lòng thương xót và tha thứ cho anh em, không có lòng thương xót và không tha thứ thì đừng mong được Chúa thương xót và tha thứ.

Băñ kớlời jōnau pōnyờu bedo ở gẻh ngănn tam rài kis kòn-bonus, găm gẻh ởs cau bedo, gẻh săng lờ dōs dờng moya găm lờt rợkết dōs dết bởh gộp, cau bedo lăh cau ở song-ring mơ ở ngănn gôn, dut-ndớl pal kong cớm tam ỗs yănn sùm làng sal tớm jōnau tìs he dē rài rài.

Đừng nghĩ rằng dụ ngôn này không có thật trong thực tế con người, vẫn có những con người như thế, được tha nợ to mà vẫn đi siết nợ nhỏ với anh em, người như thế này là kẻ bất chính và không chân thật, cuối cùng phải chịu ném xuống lửa đời đời để đền cái tội của mình đời đời.

Jōnau mờng dōnia dē lăh mắtt gen sal mơ mắtt, sề gen sal mơ sề, dilăh jớh ală cau kis jắtt gùng do lớmm gen jớh ală bol he krung kis jắtt gùng bedo :

Thói thế gian là mắt đền mắt, răng đền răng, nếu tất cả đều noi theo thói đó thì tất cả chúng ta cũng sống theo cách như sau :

Khi kớlờa mắtt he, he kớlờa mắtt khi.

Anh móc mắt tôi thì tôi móc mắt anh.

Mê sớpăh ăñ dừl bớ gen ăñ sớpăh wớl mê dừl bớ.

Anh chửi tôi một câu thì tôi chửi anh một câu.

Mê kớñau iar ăñ dừl mớne gen ăñ kớñau mê dē dừl mớne.

Anh trộm của tôi một con gà thì tôi cũng trộm lại của anh một con gà.

Mơ bõh chi dết tus đơ chi dờng, lờh gớh bòn lơgar sớwil-sớwàl mơ kớ-
uềng-gớjrañ, ở gẻh nùs sớndàc, ở gẻh tam sắng lơi, dũt-ndol ở gẻh bớta
ring-lớngai mơ chớh-chờ tai, tam pẻh tam pắñ, tam lờm tam ớnai bềng liu.

Và rồi từ cái nhỏ cho đến cái lớn, tạo nên một xã hội xáo trộn và thù hận, không có chuyện tha thứ, cuối cùng không có bình an và an vui nữa, bắn giết, gài bẫy hại nhau đầy tràn.

Gùng dà Yàng dề kis ớm mơ he lắh gùng dà sớndàc mơ sắng lơi, bulắh
kòn-bớnus gẻh tìs dờng mơ Khai.

Đường lối của Chúa khi đối xử với ta là thương xót và tha thứ, dù cho con người có tội lớn với Ngài.

Cau jắt-dờn Kớnrắñ krung pal tớmũt tam nùs-nhóm bớta sớndàc mơ
sắng lơi mơ gớp, tìs gớp dề mơ he bulắh dờng, mớya krung ở bàn mơ tìs he
lờh mơ Yàng.

Người tín hữu Chúa cũng phải thấm nhập tinh thần thương xót và tha thứ cho anh em, tội của anh em dù lớn, nhưng cũng không thể bằng tội chúng ta phạm đối với Chúa.

Nùs sớndàc mơ sắng lơi gớlờh be gai làng wắs bớta pindờn he dề đơ
Yàng nẻh kàr lơi.

Lòng thương xót và tha thứ giống như cái thước đo lòng tin của chúng ta nơi Chúa tới đâu rồi.